

Jezus is bang

Bij Marcus 14:32-41

Het is laat in de avond. De maan is rond en helder, de sterren schitteren als kleine lichte stipjes tegen de donkere hemel. Petrus loopt samen met zijn vrienden achter Jezus aan naar de Olijfberg toe. Het is een vreemde avond, denkt Petrus. Ze hebben zonet Pasen gevierd met z'n allen.

Ze hebben lekker gegeten. Ze hebben met elkaar gepraat. Ze hebben gezongen over God. Maar een echt feest was het niet. Jezus zei van die vreemde dingen. Dat Hij gevangen zou worden genomen, zei Hij. En dat Hij zou sterven. Allemaal dingen die Petrus helemaal niet wilde horen. Die hij niet wilde geloven.

En toen wilde Jezus nog een eind wandelen. Dat is raar, want het is al bijna nacht. Maar ze zijn meegegaan, Petrus en zijn vrienden. Natuurlijk zijn ze meegegaan. Ze zouden Jezus nooit alleen laten, toch?

'Ik ga bidden,' zegt Jezus als ze bij de voet van een heuvel zijn. 'Blijven jullie hier wachten tot Ik terugkom. Petrus, Jakobus, Johannes, willen jullie met Me mee? Ik wil liever niet alleen zijn, nu.' Petrus knikt. Natuurlijk gaat hij mee. Hij loopt achter Jezus aan, de heuvel op. Hij is blij dat hij met Jezus mee mag. Dat betekent vast dat hij bij Jezus' speciale vrienden hoort. Maar hij maakt zich een beetje ongerust. Wat is er toch aan de hand met Jezus? Gaat het wel goed met Hem? Hij ziet er zo somber uit.

Jezus zegt niks. Hij loopt langzaam voor Petrus en de twee anderen uit. Tot ze op de Olijfberg in een grote tuin zijn. Dan blijft Jezus staan. Hij leunt met zijn hand tegen een boom. Hij laat zijn hoofd zakken. 'Meester,' zegt Petrus ongerust. 'Wat is er? Gaat het wel goed?'

Jezus schudt langzaam zijn hoofd. En zelfs in het donker kan Petrus zien dat Hij bijna moet huilen. 'Nee,' zegt Jezus. 'Nee, het gaat helemaal niet goed met Me. Ik houd het niet meer. Ik ben zo verdrietig. Blijven jullie maar hier. Zorg dat je wakker blijft.'

Petrus klemt zijn lippen op elkaar. Hij balt zijn handen tot vuisten. Hij kijkt Jezus na terwijl Hij wegloopt, tussen de bomen door. 'Wat moeten we doen?' zegt hij tegen Johannes en Jakobus. 'Ik weet het niet,' zegt Johannes. 'Hij wil even alleen zijn, denk ik. Maar Hij komt vast zo terug.' Petrus gaat onderaan een olijfboom zitten. Hij leunt met zijn rug tegen de stam. Arme Jezus. Dat Hij zo verdrietig is. Petrus wordt er zelf ook verdrietig van. Hij zucht. Heel even doet hij zijn ogen dicht.

Een klein eindje verder zit Jezus geknield op de grond. Hij huilt. Hij praat tegen God. 'Lieve Vader, alstublieft,' zegt Hij. 'Ik weet dat U alles kunt. Kunt U er alstublieft voor zorgen dat al die erge dingen niet gaan gebeuren? Ik wil niet dat ze Me pijn doen. Ik wil niet dood. Alstublieft, Vader, bescherm Me. Maar alleen als het past in uw plan.'

Jezus staat op. Hij wrijft de tranen uit zijn ogen. Hij loopt terug naar zijn vrienden. Naar Petrus, Johannes en Jakobus. Wat? Ze staan niet op Hem te wachten? Ze liggen gewoon te slapen, onder de olijfbomen!

Petrus schrikt wakker van de stem van Jezus. 'Petrus! Je slaapt!' De stem van Jezus klinkt niet boos, maar verdrietig. 'Kun je niet eens één uurtje wakker blijven?'

Petrus schiet overeind. Hij slaat zijn hand voor zijn mond. Hij schaamt zich. Hij wil iets zeggen, maar Jezus praat al door. 'Blijf toch wakker, vrienden! Jullie moeten God om kracht bidden. Vraag God om je te helpen om goede dingen te doen. Want dat kun je niet uit jezelf. Daar heb je Gods hulp bij nodig.'

Jezus draait zich om en loopt weer weg.

'Oei,' zegt Petrus tegen zijn vrienden. 'Waren jullie ook in slaap gevallen?'

'Ja,' zegt Johannes. 'Ik sliep ook.'

'Laten we bidden, jongens,' zegt Petrus. 'Laten we bidden voor Jezus. Want Hij heeft het zwaar.'

'Goed idee,' zegt Johannes.

Petrus probeert te bidden. Maar hij is zo moe. Hij doet héél even zijn ogen dicht. Hij moet bidden. Hij moet ...

'Petrus!'

Petrus schrikt op. Het is de stem van Jezus. Opnieuw. 'Sliepen jullie nu weer?'

Petrus slaat zijn handen voor zijn gezicht. Dat is vreselijk. Is hij gewoon in slaap gevallen terwijl hij wilde bidden? Hij wil iets zeggen tegen Jezus. Hij wil sorry zeggen. Maar er komen geen woorden uit zijn mond. Hij schaamt zich te erg.

Jezus zucht. En dan loopt Hij langzaam weer weg. Zijn schouders zijn gebogen.

Petrus kijkt Hem na. Hij wil tegen Jezus zeggen dat het goed komt, dat Hij niet bang hoeft te zijn. Dat er echt niks gaat gebeuren. Maar zijn hoofd zakt op zijn borst. Hij kan zijn ogen gewoon niet openhouden. Hij is zo ...

'Vrienden.' Het is weer de stem van Jezus. Petrus' hoofd schiet overeind. O nee. Heeft hij weer geslapen? Wat hoort hij daar? Dat geritsel. Die stemmen. Gestamp. Het is nog ver weg, maar het komt hun kant op.

'Opstaan,' zegt Jezus. 'Jullie hebben lang genoeg geslapen. Het is zover.'

Petrus krabbelt overeind. 'Het is zover?'

'Dit is het moment waarop het gaat gebeuren. De mensen die Mij gevangen gaan nemen komen eraan.'

Nee, denkt Petrus. Hij gaat met zijn hand naar zijn linkerheup. Daar zit zijn zwaard. Oké, hij is in slaap gevallen. Maar hij gaat Jezus echt niet gevangen laten nemen. Nooit.